Конгрес
Українських
Націоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї
Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

спецвипуск **6 - 14 листопада 2005 року № 45 (105)**

УКРАЇНА СУМУЄ ЗА СВОЇМИ ДОЧКАМИ І СИНАМИ...

Страждена наша Україна. Століттями була вона наймичкою у великодержавних сусідів. І не мала ні права, ні волі, ні долі. Та й цього гнобителям було замало. У своїх людиноненависницьких планах остаточно упокорити українців більшовики-ленінці вирішили винищити їх дощенту або хоч вивезти до Сибіру. Мордували, морили голодом, стріляли... Комуністичний терор – найкривавіша сторінка української історії. Ленінці першими запровадили відвертий бандитизм як "революційну законність". Вони звеличили й оспівали образ ката у шкірянці з маузером і стали тією сатанинською силою, яка згуртувала й об'єднала навколо себе весь криміногенний світ імперії. Ці вбивці разом з усім своїм каральним апаратом називалися чекістами, гепеушниками, потім енкаведистами, кагебістами.

За свою незалежність Україна заплатила десятками мільонів життів. Та наслідки колоніального минулого вже більше десяти років не дають їй можливості піднятися з колін. Правда української історії – це приспана лихоліттями пам'ять народу. Відновивши її, ми постанемо як нація. Відновлення пам'яті є процесом важким і болючим. Пізнаваймо себе у своїй історії, не ховаючись від світу. Не дозволяймо іншим перекручувати, фальсифікувати, ховати від світу нашу правду, нашу історію.

7 ЛИСТОПАДА 2005 РОКУ – ДЕНЬ ЖАЛОБИ ЗА ЖЕРТВАМИ КОМУНІСТИЧНОГО РЕЖИМУ

За ініціативи Конгресу Українських Націоналістів 7 листопада 2005 року в м. Києві на Михайлівській площі з 10.00 до 12.00 відбудеться Жалобне віче та панахида за жертвами комуністичних репресій в Україні.

Запрошуємо усіх небайдужих киян та гостей столиці прилучитися до цієї акції, засудити злочинні дії комуністичного режиму СРСР та його керівного органу – КПРС, що за 74 роки свого правління знищив десятки мільйонів безневинних людей.

"Ні!" – реваншистським намірам червоних повернути нашу Державу в новий союз!

"Так!" – суверенній, незалежній Україні!

ЛИСТОПАДОВИЙ ЗРИВ У ТЕРНОПОЛІ

За ініціативи обласної організації КУН та місцевих органів влади в Тернополі урочисто відзначено 87-у річницю утворення ЗУНР.

Розпочався захід прес-конференцією за участю заступника голови КУН В. Борейчука, заступника голови Проводу ОУН з-під стяга Степана Бандери О. Сича, заступника голови Проводу ОУН з-під стяга Андрія Мельника В. Жовтюка, голови Всеукраїнського Братства ОУН-УПА М. Зеленчука та голови Тернопільської ОО КУН В. Чибраса, які поінформували журналістів про утворення громадсько-політичного об'єднання "Національний вибір", розповіли про його головну мету.

Опівдні Тернопільська МО КУН та гості взяли участь у поході до могил Січових Стрільців і начальника Генштабу УГА генерала Мешковського. Після цього представники місцевих органів влади запросили учасників дійства до приміщення драмтеатру, де пройшли урочистості з нагоди річниці ЗУНР. Перед присутніми виступили заступник голови Конгресу Є. Гірник і голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА М. Зеленчук. Останній закликав молодь до активної участі в розбудові Української національної держави, а також висловив обурення, що на 15-му році незалежності влада не визнає вояків ОУН-УПА борцями за свободу України. Увечір на Театральному майдані, над яким упродовж дня майоріли синьо-жовті та червоно-чорні прапори, лунали стрілецькі та повстанські пісні. У вічі, організованому обласною організацією КУН, взяли участь делегації з Хмельницької, Рівненської, Волинської, Львівської, Івано-Франківської, Чернівецької областей.

Знаменною особливістю святкування була молодь. Практично весь загал на майдані – юнаки і юнки в однострях, з червоно-чорними прапорами. Усі з цікавістю слухали промови представників ОУН, заступників голови Конгресу Є. Гірника, М. Вовка і В. Борейчука, а також ветерана Визвольних змагань – М. Зеленчука.

Після віча присутні зі свічками та смолоскипами пройшли до пам'ятника митрополиту Андрею Шептицькому.

Є щось символічне в тому, що в місті, яке свого часу було столицею ЗУНР, відбулося святкування річниці Листопадового зриву за участю представників усіх західноукраїнських областей. Можливо, це ще один Листопадовий зрив, але початку ХХІ століття, який окреслив для нашого народу його мету – національний вибір, українська Україна.

Прес-служба
Тернопільської ОО КУН

Дорогі читачі! Передплата на газету "Нація і держава" вже приймається всіма поштовими відділеннями України. Інформація про газету міститься в додатку до Каталога видань України на 2006 рік – інформаційному листі №2. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 1,39 грн. 3 місяці – 4,17 грн. 6 місяців – 8,34 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ХРОНІКА КОМУНІСТИЧНОЇ ІНКВІЗИЦІЇ

1917	розв'язання громадянської війни в Україні;
1918–1920	агресія проти Центральної Ради та ліквідація Української Народної Республіки (трагедія під Крутами й Базаром, масові розстріли військовополонених);
1920	придушення селянських повстань із застосуванням насилля й жорстокості;
1921–1922	Голодомор, внаслідок якого в Україні загинуло понад 10 млн осіб, тільки у 1922 р. померло 70% немовлят;
1922	підписання Союзного договору без обговорення й згоди народу України;
1920–1930	переслідування за релігійні переконання і фізичне знищення православного духовенства та представників інших конфесій (тільки в 1930 р. сталіністами розстріляно й закатовано 34 єпископи, близько 2 тис. священиків);
1929–1932	насильницьке впровадження колективізації та цілковите розорення українського села (створено 24 тис. колгоспів – 4 млн селянських господарств позбавлено засобів до існування, за роки колективізації розкуркулено понад 200 тис. селянських господарств, виселено за межі України 58 тис. 411 осіб; конфісковано майна на суму 65 млн крб.);
1932–1933	штучний Голодомор в Україні забрав життя від 7,5 до 12,5 млн осіб;
1937–1939	масові розстріли української інтелігенції;
1939–1941	масові арешти серед населення в західних областях України (депортовано майже 400 тис. сімей або 1 млн 80 тис. осіб);
1944	масова депортація кримських татар зі своєї історичної Батьківщини – Криму;
1944–1990	репресії з політичних мотивів (розстріляно – 151 тис. 599 осіб, заарештовано – 187 тис. 840 осіб, депортовано – 329 тис. 400 осіб); • політичне вбивство провідних діячів Національно-визвольних змагань С. Петлюри, М. Грушевського, Л. Ребета, Є. Коновальця, С. Бандери.
1945	у західні області під виглядом бандерівців заслано 156 спецгруп чисельністю 1783 особи. За 1944–1954 рр. репресовано 500 тис. місцевих мешканців, з них 230 тис. – розстріляно.
1946	насильницька ліквідація на західних теренах УГКЦ; • масове знищення «остарбайтерів», які поверталися з німецької неволі на Батьківщину;
1946–1947	Голодомор (на вироблені трудодні селяни отримували 50–150 гр. зерна, у 1946–1947 рр. від голоду в 16 східних, а також в Ізмаїльській та Чернівецькій областях померло 802 тис. осіб);
1947	500 тис. українців примусово переселено з Надсяння, Лемківщини, Холмщини, Підляшшя (акція „Вісла"). • депортація населення з західних теренів України в Сибір (всього з України депортовано 26 тис. 332 родини, 77 тис. 791 члена сімей, які були вивезені 44 ешелонами); • впровадження в Україні політики русифікації та дискримінації малих національних груп;
1972–1986	в Україні знищено 1502 села як неперспективних, а це – 120 тис. селянських хат.
1986	приховування даних про катастрофу на Чорнобильській АЕС, що завдало непоправної шкоди здоров'ю і життю мільйонів мешканців України; • співучасть в організації інтервенцій та збройному придушенні національно-визвольних змагань в Угорщині (1956 р.), Чехословаччині (1968 р.), Афганістані (1979–1989 рр.), загибель у цій війні тисяч українських юнаків; • застосування нелюдських методів впливу на інакомислячих у психіатричних лікарнях; • арешти і розправа над українською інтелігенцією в шістдесятих роках після т. зв. хрущовської відлиги (А. Горська, В. Симоненко, В. Стус, В. Івасюк та багато інших);

РЕПРЕСОВАНА СТАТИСТИКА

Якщо статистика не влаштовує владу – тим гірше для статистиків. Ця більшовицька логіка доби "великого терору" визначила долю багатьох фахівців небезпечної, як виявляється, справи – дослідження інформаційних зведень, що характеризують кількісні закономірності життя суспільства. Тоталітарна система не потребувала об'єктивності там, де проглядало її справжнє – нелюдське – обличчя.

У жовтні 2005-го минуло 120 років з дня народження відомого свого часу економіста, одного з керівників народного господарства республіки Олександра Асаткіна, знаного як організатора в Україні Всесоюзного перепису населення 1937 року. Ювілейна дата – привід поговорити про неупереджено відбиту в дзеркалі офіційної статистики ситуацію в радянській Україні, що пережила й ударну індустріалізацію, і насильницьку колективізацію, і штучний Голодомор, і передень жорстоких політичних репресій.

Біографія О. Асаткіна певною мірою типова для касти професійних апаратників доби сталінізму. Вони з однаковим успіхом керували обкомами й політвідділами армій, будівництвом чергового гіганта металургії та кінематографом, дипломатичними місіями й академічними інститутами – куди вже "партія накаже"...

Майбутній політичний діяч (він же, за визначенням репресивних органів, "терорист", "шпигун" і "ворог народу") народився в Костромській губернії в селянській родині. Обдарований хлопчина зумів пробитися до Московського комерційного інституту й здолати три курси навчання, перш ніж захоплення революційною роботою поглинуло його, члена більшовицької партії з 1904 року, остаточно. Щоправда, майбутній світоч радянської економічної науки навіть із незакінченою освітою виглядав інтелектуалом на тлі сірої маси людей у френчах, напоумлених церковноприходською школою.

Після жовтневого перевороту 1917 року О. Асаткін обіймав різні керівні посади, зокрема очолював партійну організацію Білорусії, а згодом не один рік відповідав за роботу політвідділів сільського господарства України. Пізніше він зізнається слідчому НКВС, що саме знайомство з життям українського села остаточно переконало його: "керівництво партії веде країну до катастрофи".

На початку 30-х досвідчений апаратник очолював торгову місію СРСР у Японії, з 1934-го – працював начальником Управління народногосподарської статистики (УНС) УРСР, потім директором Інституту економіки АН УРСР, академіком-секретарем її Соціально-економічного відділення. Був делегатом "розстріляного" XVII з'їзду ВКП(б) і водночас просунувся ієрархічними щаблями до номенклатурних висот у республіканській партійній організації – став членом її ЦК і Оргбюро. За редакцією О. Асаткіна в 1934–1937 роках побачили світ, напевно, останні з неспотворених цензурою статистичних збірників – "Соціалістична Україна", "Радгоспи та сільське господарство в 1934–1935 рр.", "Молодь України", "Жінка соціалістичної України" та деякі інші.

...Насувався "великий терор". Після справи голови Вищої ради народного господарства УРСР Юрія Коцюбинського (1935 р.) розгорнулося "побиття" керівних кадрів та інтелігенції України. Уночі 5 липня 1937-го в елітному раднаркомівському будинку на нинішній Інститутській вулиці в Києві у власній квартирі було заарештовано головного економіста радянської України. Управління держбезпеки НКВС затримало його як учасника "контрреволюційної організації правих" (звинувачення – шкідницька діяльність у сфері статистики).

Майстри вибивання свідчень діяли наполегливо. Того ж дня О. Асаткін написав "власноручну" заяву, що він є членом контрреволюційної організації, борцем проти партії та радянської влади. Головним же стрижнем сфабрикованої проти нього кримінальної справи стало вже згадане шкідництво – фальсифікування статистичних даних, дискредитування політики партії та радянської влади, викривлення реальних досягнень у галузі культурного будівництва. Як речовий доказ у справі фігурували статистичні збірники.

У такий спосіб штампувалися "шкідники" мало не в усіх сферах трудової діяльності. Збереглася, приміром, справа якогось зоотехніка, котрому інкримінували неправильну організацію спарування великої рогатої худоби: мовляв, у корів наставав занепад сил і, крім того, перевитрачався племінний сім'яний фонд...

Чим же статистичні матеріали, оприлюднені О. Асаткіним та його колегами, не влаштовували режим? Насамперед тим, що сухі цифри каменя на камені не залишали від міфу про "достаток", дарований українському народові радянською владою. Статистичні звіти суперечили офіційній тезі про *"победу в целом социализма в СССР"*.

Десятиріччями наших громадян тримали в невіданні щодо реального народонаселення республіки. Замість декларованої ЦК КП(б)У цифри (35 млн жителів) перепис 1937 року, організований "шкідниками", дав показник – 29 млн осіб. Тож не дивно, що ці дані одразу засекретили – інакше довелося б визнати, що населення радянської України впродовж майже 10 років практично не збільшилося. Такою є демографічна ціна соціалістичних перетворень. Крім того, в працях комісії О. Асаткіна оприлюднювалися високі цифри смертності й епідемічних захворювань у республіці.

Дослідження в народному господарстві, проведені статистиками-"шкідниками", також не додавали оптимізму. Зафіксовано зокрема зменшення поголів'я худоби, скорочення кормової бази. Фактично радянське тваринництво з кінця 30-х до початку 50-х років за різними показниками повернулося до стану, що передував колективізації.

Вражає надзвичайно низький рівень добробуту людей, які напіврабською працею забезпечували "семимильні" кроки індустріалізації та не менш "стахановську" мілітаризацію Союзу РСР. Лише в радгоспах УРСР нараховувалося 1 336 колективних житлових землянок площею до 50 кв. м кожна, в яких животіли робітники. Тяжке становище жінки-працівниці ілюстрував і такий показник: із 10 годин на добу, вільних від праці та сну, робітниці промислових підприємств витрачали на виховання дітей 0,66 години, а на участь у громадському житті – 0,26 (близько 15 хвилин). Окрім того, відзначав слідчий Хаєт, було "шкідницьки представлено надмірну завантаженість працею жінки-колгоспниці у порівнянні з одноосібницею". Не надто "шикувала" й робітнича молодь: 86 відсотків молодих людей мали менше двох костюмів, а на Харківщині, приміром, майже 95 відсотків. Низьким був рівень задоволення культурних запитів. На Одещині робітнича молодь відвідувала театри й кіно в середньому сім разів на три місяці, а "стахановці" – п'ять разів.

Незважаючи на оскаженілу антирелігійну кампанію та агітаційно-пропагандистську діяльність "Общества воинствующих безбожников" Ярославського-Ґубельмана, матеріали статдосліджень зафіксували високий рівень релігійності населення. Жителі деяких сіл майже всі (до 80–90 відсотків) записувалися в анкетах православними.

Небажану статистику на багато років заховали, а її збирачі поповнили армію репресованих. Олександрові Асаткіну "припаяли" участь у "право-троцькістській терористичній організації", "підривній роботі в галузі народногосподарського обліку"(!) та ще й у тому, що він передавав секретні облікові матеріали агентові польської та німецької розвідок. Першого вересня 1937 року виїзна сесія військової колегії Верховного Суду СРСР засудила його до розстрілу і вже наступного дня порушника статистичної "благолїпності" не стало. У травні 1957-го вирок скасовано за відсутністю в діях засудженого складу злочину.

Дмитро ВЄДЄНЄЄВ,
Сергій ШЕВЧЕНКО

Якщо між державами були війни, то вони, як правило, закінчувалися миром. Та зникало примирення, коли одна з воюючих держав ставала колонією. Між колонією і завойовником про примирення не могло бути й мови.

Чи могли помиритися Іван Мазепа та кривавий Петро І, запорозькі козаки і Катерина ІІ, всі царі Російської імперії та український народ?

У 1654 р. Богдан Хмельницький повірив віроломній Москві. Після цього між Україною та Росією вже ніколи не було примирення. Була лише боротьба на смерть, щоб звільнити Україну з московських кайданів.

Москва не змінилася й після жовтневого перевороту. Червона Москва також намагалася тримати Україну в рабстві. Та цього не могли зрозуміти М. Грушевський та В. Винниченко, інші українські соціалісти. Вони сподівалися, що Москва будуватиме свою державу і не перешкоджатиме те саме робити Україні. Їх протверезив похід убивці Муравйова на Україну і бій під Крутами 29 січня 1918 р., в якому загинули 300 київських студентів. Через кілька днів після цього банда Муравйова розстріляла у Києві 5 тисяч людей. Далі гірше. Москві завжди було мало крові. Вона сказеніла, що українці непримиренні. І нищила їх уже мільйонами. Українська земля була насичена кров'ю непримиренних. Та не тільки українська земля. Мільйони непримиренних українців навічно залишилися у вічній мерзлоті Сибіру.

Чи могли ці мільйони закатованих українців змиритися зі своїми московськими катами? Ніколи. Кати теж не хотіли миритися з жертвами. Закликати їх до примирення – блюзнірство.

А хіба можна забути „подвиги" енкаведистів? Вони ніколи не бачили фашистів. Але ніхто не скаже, що ці ветерани дармували. Вони працювали. Здебільшого вночі. Розстрілювали, мордували, але не фашистів. В Україні були мільйони „ворогів народу", „зрадників". З ними й воювали енкаведисти.

Мордувати і розстрілювати безневинних людей ці кати почали ще в перші дні війни, у червні 1941-го. Всього за кілька днів у тюрмах Західної України було замордовано і розстріляно понад 50 тисяч людей. Чогось жахливішого не знала історія не тільки України, а й усього світу. Після відходу радянських військ Західна Україна була всіяна могилами. Під Чортковом, що на Тернопільщині, у великій могилі було поховано 800 людей. Упізнали тільки двох. Це – Володимир Пігун і Надя Юрчинська. Дівчині відрізали вуха, ніс і груди. Хто скаже, як з тими убивцями миритися?

А що було в Саліні на Дрогобиччині… Тут у соляні шахти стометрової глибини кати вкинули до 4 тисяч людей. Ось один епізод з цього жаху: Над прірвою шахти стоїть нещасна жінка. Біля неї – кат. Склавши руки на грудях, вона просить: „У мене маленькі діточки, пощадіть, Бога ради. Невже у ваших грудях немає серця, хіба не знаєте, що таке мама дітям?". У відповідь більшовицький садист прикладом автомата з усієї сили ударив жінку в обличчя. Нещасна мати й не зойкнула, падаючи до глибокої шахти. У матері залишилися сини та дочки. І чи можуть вони примиритися сьогодні із садистом, який у такий жахливий спосіб позбавив життя їхню матусю? Нехай Симоненко та Вітренко дадуть відповідь на таке запитання. Адже цей садист і є їхнім уславленим ветераном. А тих, кого кати скидали в соляні шахти, Симоненко й Вітренко називають бандитами. Парадокс!

Комуністи нищили Україну з 1917 року до сьогоднішнього дня. За це їм прощення немає, і ніколи не буде примирення комуністів з борцями за волю України. Не можна примирити непримиренне.

Дмитро ЦІВ'ЮК,
м. Трускавець

ПАМ'ЯТЬ ПРО БАТЬКА

Фото українських патріотів – в'язнів сталінського концтабору у Воркуті – до Київської міської організації КУН принесла Софія Миколаївна Свирид, 1931 р.н. Жінка розповіла, що для неї цей пожовклий від часу паперовий чотирикутник є дуже дорогим – це світлий спогад про батька – Свирида Миколу, 1908 р.н., уродженця села Середнього Войнилівського району Івано-Франківської області.

Микола Свирид був славним шевцем у своєму селі. Під час Другої Світової війни він шив одяг та взуття для вояків УПА, а його тоді ще маленька донечка Софійка відносила все це до лісу. Пригадує, як плакала щоразу, коли дізнавалася про смерть когось із упівців. Не розуміла: як можна вбити людину за її любов до рідної землі?.. Востаннє Софія Свирид бачила свого батька 5 травня 1947 року, коли серед ночі приїхала жахлива чорна машина. З тієї машини вийшли, тримаючи на мотузках злих собак, якісь люди. Один із них показав Миколі пару чобіт і запитав, чи то його рук робота. Потім Софіїного батька посадовили до чорної машини та повезли до Станіславської тюрми, а після суду – по концтаборах… В одному з тих таборів і було зроблене фото. Микола Свирид на ньому – сидить в другому ряду, сьомий зліва. А решта хлопців – священики, лікарі, музиканти - то наші славні патріоти, саме ті, про котрих зараз говорять - цвіт української нації, а тоді сталінські посіпаки іменували їх ворогами народу. Більшість із них не повернулися до рідних домівок, до матерів, дружин, дітей… Микола Свирид також не повернувся, зник безвісти. А фото, яке він колись надіслав своїй доньці, збереглося як світлий спомин про героїчний чин мільйонів синів і доньок України, закатованих у сталінських концтаборах. Слава їм!

Анна БАГРЯНА, член КУН

СИСТЕМА КОНЦЕНТРАЦІЙНИХ ТАБОРІВ СРСР

В СССР налічувалося 230 "Лагерных управлений" концентраційних таборів. Кожне управління нараховувало від 5 до 20 концтаборів. Існувала ще й велика кількість пересильних і утаємничених таборів, політізоляторів, звичайних в'язниць, так званих "закритих тюрем" та "психушок". Були концентраційні табори, які за кількістю в'язнів дорівнювали населенню сучасних обласних центрів України (250–268 тис. в'язнів). Особливо зросла кількість в'язнів після Другої світової війни. В основному – за рахунок радянських військовополонених, бійців "Російської визвольної армії" генерала Власова, бійців ОУН-УПА та людей, яких в роки війни вивезли на роботу до Німеччини. За окремими даними чисельність в'язнів ГУЛАГу значно перевищувала чисельність Червоної армії. Якщо навіть використати дуже поміркованої цифри Роберта Конквеста, який оцінював середню чисельність в'язнів таборів на початку 1940-х рр. у 8 млн осіб, то можна зробити висновок, що від однієї п'ятої до однієї десятої дорослого населення СРСР перебули в концентраційних таборах і працювали в умовах, які гарантували їм передчасну смерть. Якісний і кількісний склад в'язнів, масові повстання в таборах викликали у радянського керівництва занепокоєння. Проти беззбройних людей було застосовано військові операції з використанням бронетехніки та фронтової бомбардувальної авіації. Значну частину в'язнів ГУЛАГу становили українці. В одному із документів під грифом "сов. секретно" комісія МВС СРСР, яка працювала в Річному концтаборі Воркути після придушення там повстання, ось таким чином розподілила в'язнів за політичними ознаками (мова оригіналу):

"Националисты:

Украинские	10 495;
Белорусские	160;
Грузинские	16;
Армянские	27;
Азербайджанские	5;
Эстонские	1 521;
Латвийские	1 075;
Литовские	2 935;
Молдавские	4;
Пан-тюркские	2;
Пан-исламистские	6;
Еврейские	55;
Польские	510;
Венгерские	1
Итого:	**16 812**

Начальник спецотдела
Капитан Кожемякин
4 августа 1953 г."

За матеріалами преси

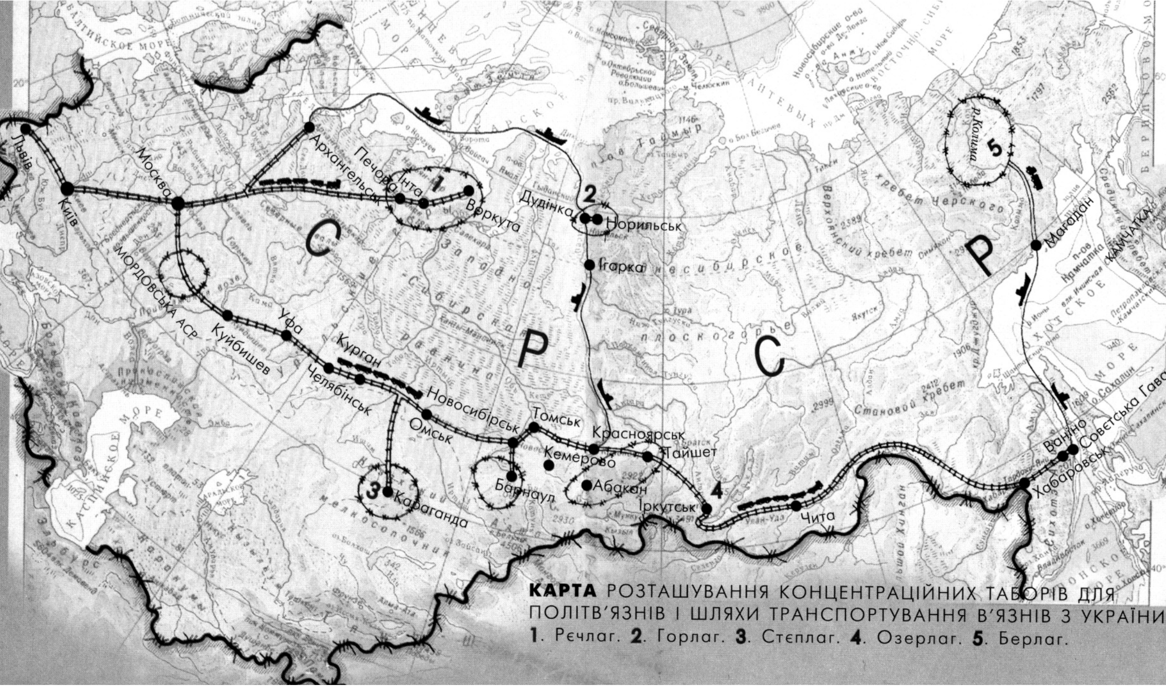

КАРТА РОЗТАШУВАННЯ КОНЦЕНТРАЦІЙНИХ ТАБОРІВ ДЛЯ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ І ШЛЯХИ ТРАНСПОРТУВАННЯ В'ЯЗНІВ З УКРАЇНИ
1. Речлаг. 2. Горлаг. 3. Степлаг. 4. Озерлаг. 5. Берлаг.

ОБІЦЯЛИ „СВІТЛЕ МАЙБУТНЄ", А НАСТАЛА СТРАШНА ТЕМРЯВА…

Окрасою мого дитинства були чарівні ліси біля села Турбів на Вінниччині, де я пас корів, звідки носив траву та сіно для худоби, квіти, щоб комусь подарувати букет. Шелест листя, шум верховіть, пташиний щебет, дзюркіт струмків – все це зливалося в невимовно чарівну симфонію.

І раптом гармонію солодких мелодій розпанахав страшний мотив людського горя: в сосновій посадці я надибав на три могилки, а мама пояснила: „Там поховані сім'я, що померла в 33-му від голоду... Шукали в лісі чогось їстівного, та не знайшли"…

Про ті три безіменні могилки в лісі мого дитинства нагадав мені документальний фільм „Час темряви", створений нещодавно українською студією документальних фільмів.

Своїми роздумами ділиться доктор історичних наук Василь Марочко: „Голодомор 33-го року не був фатальною випадковістю. Його влаштували московські більшовики, які ще в 1921–1923 рр. провели генеральну репетицію геноциду. Тоді Ленін і Молотов слали уряду України телеграми з вимогою щодня відвантажувати для Москви сотні вагонів хліба. А з Поволжя в Україну йшли вагони з голодними дітьми, але Україна нічим не могла їм допомогти, бо й сама голодувала: тоді померло близько двох мільйонів українців"…

Через десять років більшовики втовкмачували в голови людей нісенітниці про побудову соціалізму, задля чого, мовляв, потрібно йти на жертви. І серед українців знайшлося чимало таких, хто повірив сталінським людоморам. Українські комсомольці та активісти, замість того щоб читати Кобзар і захищати рідну матір від катів-зайд, ставали перевертнями, співали агітки Бєдного Дєм'яна і йшли відбирати у своїх односельців останній кусень хліба.

У фільмі „Час темряви" постають жахливі картини мук голоду, який нищив наш народ упродовж 22 місяців. Згадує Герой Радянського Союзу Кузьма Білокінь: „У нас сім'я була – чотири чоловіки – батько, мати, сестра і я. Всі від голоду опухли. Встаєш і лягаєш, а на думці одне: їсти, їсти! І ми з берестка обчухрували листя, сушили і товкли в ступі, а мати пекла коржики, після яких ще більше хотілося їсти"…

А його і сьогодні намагаються обдурити: п'ята колона Москви в особі всяких симоненків та інших демагогів переконують нас, що ніяких штучних голодоморів в Україні не було…

Фільм «Час темряви» звучить, як суворе нагадування про те, що ворог нашої нації піде на все, аби стати господарем на її багатих землях. І як шістдесят років тому московські демагоги обіцяли золоті гори у вигляді світлого майбутнього всього людства – комунізму, так сьогодні шириться міф про «блага», які нібито чекають на нас у єдиному економічному просторі.

Василь ЗАЄЦЬ

ЗАБОРОНИТИ КОМУНІСТИЧНУ ІДЕОЛОГІЮ В УКРАЇНІ!

Москва, 1936 рік. Комуністична кліка з Йосифом Сталіним на чолі, яка вчинила найбільший у світі злочин. За приблизними підрахунками вона відповідальна за знищення понад 25 мільйонів людей.

Аналіз процесу творення і діяльності КПРС, складовою частиною якої була КПУ, дає підстави стверджувати, що вони були злочинними організаціями.

В. І .Ульянов (Лєнін) та його спільники, створюючи РСДРП, не приховували, що це – "партія нового типу", яка не має нічого спільного з європейськими парламентськими партіями, а є підпільною, воєнізованою організацією, мета якої – повалення існуючого державного ладу та узурпація влади насильницькими методами спочатку на території однієї держави, а потім і в усьому світі. Тому РСДРП в Російській імперії була заборонена, а учасники І-го (установчого) з'їзду заарештовані, засуджені і покарані. За приналежність до РСДРП винних покарано згідно зі статтями 126 і 102 Кримінального Уложення Російської імперії каторгою строком до восьми років, а за обтяжуючих обставин (наявність зброї, вибухових матеріалів, їх застосування) – безстроковою каторгою. Згадане Кримінальне Уложення було чинним і на території Української Народної Республіки.

Першою спробою реалізації Програми РСДРП була т. зв. "революція 1905–1907 рр.". У ній РСДРП виступила як найманець японських мілітаристів, а отже, вчинила дії, які містять ознаки злочину державної зради. Бойова діяльність РСДРП фінансувалася спецслужбами Японії через військового аташе Японії в Петербурзі полковника Акеші.

Для українського народу наслідком провокаційної діяльності РСДРП в ті роки стали російські каральні воєнні експедиції, військово-польові суди, страта тисяч українців, тюремні ув'язнення, заслання в Сибір.

Навіть тимчасова зміна тактики, а саме – часткова легалізація РСДРП після "революції", не змінила суті й стратегічних цілей цієї злочинної організації. Про це свідчить діяльність її депутатів у Державній Думі, їх арешт і засудження за участь у підготовці замаху на вищу посадову особу в державі.

Наприкінці червня 1917 р. Тимчасовий уряд видав наказ про арешт В. Лєніна і 28 його поплічників, причетних до злочинних зв'язків з Німеччиною, і порушив кримінальну справу щодо факту державної зради.

РСДРП вчинила дії, які містять ознаки злочину щодо створення не передбачених законом воєнізованих і збройних формувань в 1905-1907 рр., а також у 1917 р.

На той час така робота була здійснена за гроші німецьких спецслужб.

На Всеросійській конференції фронтових і тилових організацій РСДРП(б), що відбулася у Петрограді 16-23 червня 1917 р., була прийнята резолюція "Про загальне озброєння народу", яка вимагала від членів партії активізувати заходи, скеровані на створення відданих більшовикам загонів Червоної гвардії.

Восени 1917 р. червоногвардійські загони існували вже в 40 містах та робітничих селищах України, зокрема в Києві їхня кількість доходила до 3000 чоловік, в Одесі – до 2000 осіб, у Харкові, Катеринославі, Миколаєві та Луганську – до 1000 осіб. За національним складом вони були неукраїнські. За своїми завданнями – антиукраїнські.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину щодо насильницької зміни і повалення законного ладу і на захоплення державної влади.

7 листопада 1917 р. в Петрограді відбувся організований більшовицькою партією збройний переворот. Державна влада була узурпована В. Лєніним і його однопартійцями. Вони розігнали Всеросійські Установчі Збори, шахрайські позбавили ВЦВК РСФСР будь-якої реальної влади і контролю за діяльністю т. зв. "Совнаркому". З того часу "уряд" Лєніна, як і всі наступні, став підзвітним тільки Політбюро Комуністичної партії, тобто самому собі.

КП(б)У вчинила дії, які містять ознаки злочину щодо спроби узурпації влади в Україні у листопаді 1917 р.

10 листопада 1917 р. КП(б)У зробила невдалу спробу збройного перевороту в Києві.

17 грудня 1917 р. їх спіткала невдача і на Всеукраїнському з'їзді Рад. Не домігшись свого, більшовики пішли на розкол України, проголосили в Харкові Українську Радянську Республіку і запросили в Україну російські війська. КП(б)У вчинила дії, які містять ознаки злочину – насильницьких посягань на зміну існуючого державного ладу УНР або на відторгнення від неї будь-якої частини, або на скинення органів верховної державної влади, або на позбавлення їх можливості здійснювати таку владу, що діючим тоді законодавством УНР каралося безстроковою каторгою. Посяганнями визнавалися як звершення такого злочину, так і підготовка до нього.

У Декларації, внесеній більшовицькою фракцією в самозванний Центральний Виконавчий Комітет Рад України і прийнятій на його засіданні 7 березня 1918 р., більшовики прямо визнавали:

"1. Мы никогда не рассматривали Украинскую Советскую Республику как национальную республику, а исключительно как Советскую республику на территории Украины.

2. Мы никогда не стояли на точке зрения полной независимости Украинской Советской Республики, рассматривая ее как более или менее самостоятельное целое, связанное с общероссийской рабоче-селянской республикой федеративными узами."

КПУ вчинила дії, які містять ознаки злочину щодо посягання на територіальну цілісність і недоторканність України.

4 грудня 1917 р. керований В. Лєніним більшовицький Совнарком Росії проголосив війну Україні. У цій війні КП(б)У взяла участь як прислужник іноземних окупантів, як партія колаборантів. КП(б)У доклала зусиль до знищення Української Народної Республіки, Української Держави. За її сприяння протягом 1918–1921 рр. територія Української Народної Республіки була окупована, а потім анексована більшовицькою Росією. КП(б)У запродала Західну Україну Польщі, підписавши у 1921 році ганебний Ризький договір. Під владою Польщі опинилося понад 162 тис. кв. км українських земель з населенням понад 11 млн осіб, яке зазнало національного, релігійного та економічного гноблення.

На частині українських земель комуністичний Совнарком Росії створив маріонеткову Українську Радянську Соціалістичну Республіку (УРСР), квазідержавне утворення, адміністративну одиницю у складі Совєтської Росії. Адміністративні межі УРСР визначало керівництво КПРС. У результаті цього український народ втратив майже 350 тис. кв. км своєї етнічної території на користь сусідніх держав: Росії – 291,9 тис. кв. км, Білорусії – 27,0 тис. кв. км, Словаччини – 3,5 тис. кв. км, Румунії – 1,7 тис. кв. км, Польщі – 19,5 тис. кв. км з десятками мільйонів українського населення.

Згідно з рішенням ЦК РКП(б) 24 липня 1924 р. з українських земель створено т. зв. "Молдавську автономну соціалістичну совєтську республіку» (МАРСР), в яку було включено 11 районів Одеського, Балтського і Тульчинського округів, у яких мешкали 540 тис. 567 осіб. Проблема повернення Придністров'я Україні й досі не вирішена.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину бандитизму.

Під час підготовки узурпації влади, а також в ході операції компартія поповнювала свою партійну касу грошима, здобутими під час бандитських нападів на фінансові установи. Майбутній "вождь всіх часів і народів" Джугашвілі (Сталін) починав свою партійну кар'єру як бандит-нальотчик РСДРП(б).

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину міжнародного тероризму.

Тероризм був започаткований Комуністичним Інтернаціоналом, створеним у 1919 р. в Москві. Кошти, офіційно виділені на підривну роботу в країнах Європи, Азії, Америки тільки в 1922 р., становили 3 млн 150 тис. 600 рублів золотом. Підготовка і перекидання терористів і диверсантів велася спецслужбами Совєтської Росії.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину насильства над населенням у районі воєнних дій.

Під час українсько-російської війни 1917–1921 рр. в українських селян насильно забирали продовольство. Це називалося "продразвьорстка". Галасуючи проти українсько-німецького Брестського мирного договору, який передбачав обмін українських продуктів на вироби німецької промисловості чи пряму його закупівлю німцями за валюту, більшовики нещадно пограбували Україну, вивізши в Росію без будь-якої оплати мільйони пудів хліба, цукру, м'яса і жирів. Опір населення придушувався нещадно. Для того 3 грудня 1918 р. маріонетковий "Тимчасовий робітничо-селянський уряд України" прийняв рішення про створення Всеукраїнської ЧК, оскільки: "Без ВЧК и других карательных органов Советская власть существовать не может" (В. Лєнін). Безпосереднім організатором і першим головою ВУЧК став член ЦК КП(б)У Ісаак Ізраїлевич Шварц.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину нелюдського поводження з військовополоненими.

Це визнав у своєму наказі № 211 від 5 квітня 1919 р. Нарком з воєнних справ України, комуніст М. Подвойський: "...смертные казни над пленными без суда обратились в простое кровожадное убийство... такие случаи встречаются довольно часто."

У листопаді 1921 року військовослужбовці Червоної армії взяли в полон і розстріляли 359 учасників Другого Зимового походу армії УНР.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину щодо пропаганди війни.

Пропагандою світової війни займалися ще основоположники комунізму Маркс і Енгельс. Їхню справу продовжили Лєнін, Троцький, Сталін та інші. Всім відомі слова Лєніна: "Превратим войну империалистическую в войну гражданскую".

Документи Комуністичної партії рясніють планами світової революції. Їх не тільки писали, а й постійно намагалися здійснити. II конгрес Комінтерну, який відбувся 19 липня – 7 серпня 1920 р. в Москві, обговорив і ухвалив статут Комуністичного Інтернаціоналу. У ньому вказано конкретні цілі: "боротьба всіма засобами, також зі зброєю в руках, за повалення міжнародної буржуазії та створення Міжнародної радянської республіки як перехідного ступеня до повного знищення держави".

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину щодо планування, підготовки, розв'язання та ведення агресивної війни.

Керована Комуністичною партією Совєтська Росія напала на Польщу, здійснила збройну агресію щодо Фінляндії та країн Балтії, погрожувала зброєю Румунії. За агресивні дії проти суверенних держав СРСР був виключений з Ліги Націй – попередниці ООН.

У серпні 1939 р. керівники Комуністичної партії уклали ганебний пакт Молотова-Ріббентропа і вступили в Другу світову війну як союзники націонал-соціалістичної Німеччини.

Комуністичне керівництво СРСР в 1979 р. здійснило збройну агресію проти суверенного Афганістану.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину щодо пошкодження релігійних споруд і культових будинків.

Тільки в Києві протягом лише 1934 р. висаджено в повітря Золотоверхий Михайлівський монастир (ХІ ст.), знищено Братський монастир на Подолі і колишню Духовну Академію при ньому – центр і осередок української культури й науки, починаючи з XVI століття, зруйновано Військово-Миколаєвський Собор, побудований гетьманом І. Мазепою, Десятинну церкву з гробницями св. Володимира й св. Ольги, Стрітенську церкву на Львівській площі, бага-

то інших. Протягом правління комуністів в Україні знищено чи пошкоджено десятки тисяч релігійних споруд чи культових будинків.

КПРС систематично порушувала підписану комуністичним керівництвом СРСР Гаазьку конвенцію 1954 р. про захист культурних цінностей під час систематичних антирелігійних кампаній.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину щодо незаконного утримування, осквернення та знищення релігійних святинь.

В релігійних спорудах комуністи влаштовували тюрми, склади міндобрив та отрутохімікатів, музеї атеїзму, клуби.

Під час відступу комуністичної Червоної армії з Києва в 1941 р. її диверсанти-підривники замінували релігійні святині українського народу, зокрема Софійський Собор. Ними висаджено в повітря Успенський Собор Києво-Печерської Лаври.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину щодо перешкоджання здійсненню релігійного обряду.

Під приводом боротьби із пережитками минулого, релігійними забобонами, комуністи вели агресивну атеїстичну пропаганду, супроводжуючи її насильством над віруючими. Вони вбивали ієрархів українських церков, знищували храми, релігійну літературу, забороняли здійснювати релігійні обряди українській інтелігенції, молоді. Насильницьки ліквідовано Українську Автокефальну Православну Церкву та Українську Греко-Католицьку Церкву.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину щодо захоплення заручників.

"Коротка інструкція з боротьби з повстаннями", підписана комуністами Раковським, Єгоровим, Берзіним, Ейдеманом у 1920 р., вимагає брати заручників з числа місцевого населення і розстрілювати їх в разі ворожих дій селян щодо комуністичної влади, накладати контрибуції продовольством, грошима, проводити виселення родин повстанців у концтабори, обстріл сіл, їх знищення.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину щодо експлуатації дітей.

Діти українців, особливо сільського населення, зі шкільного віку були змушені важко працювати, найчастіше без оплати. Всілякі "трудові бригади", "комсомольські будзагони" – все це називалося "трудовим навчанням", а насправді було дармовою чи напівдармовою працею дітей.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину щодо перешкоджання здійсненню виборчого права.

КПУ прийшла до влади не в результаті перемоги на демократичних виборах, а шляхом збройного захоплення влади. Всі вибори в Совєтській Росії та її складовій частині УРСР були фіктивними. Від них офіційно усували соціальні прошарки населення, яких називали "ворогами народу". Діяльність некомуністичних партій була заборонена. В країні здійснювалася диктатура Комуністичної партії, яка прикривалася демагогічною пропагандою й оберігалася Червоною (Совєтською) армією, ВЧК-ОГПУ-НКВС-МДБ-КДБ, міліцією, прокуратурою, судами.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину щодо порушення законодавства про референдум.

1939 р. Червона армія окупувала, відповідно до ганебного пакту Молотова-Ріббентропа, Західну Україну. Цим було потоптано один із базових принципів міжнародного права – право націй на самовизначення та утворення власних національних держав. Українцям Західної України перешкодили скористатися із розвалу окупаційного польського режиму і відновити свою Західно-Українську Народну Республіку.

Комуністична Росія організувала і провела плебісцит – т. зв. „Народні Збори Західної України". Анексуюча держава (СРСР) провела плебісцит в умовах режиму воєнної окупації, в присутності і за допомогою власних збройних сил (Червоної армії), що заборонено міжнародним правом.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину щодо порушення законів та звичаїв війни.

Комуністичним режимом систематично порушувалася Конвенція про закони і звичаї сухопутної війни (Гаага, 18 жовтня 1907 року) під час українсько-російської війни 1917–1921 рр., так і в період Другої світової.

Смерть мільйонів військовополонених червоноармійців у німецьких таборах від голоду і хвороб значною мірою на рахунку комуністичного керівництва СРСР, яке зреклося їх, не надало елементарної допомоги.

Наказ Ставки Верховного Головнокомандувача Червоної армії № 270 від 16 серпня 1941 р. вимагав: "...командирів і політпрацівників, які здаються в полон ворогу, вважати злісними дезертирами, сім'ї яких підлягають арешту, як сім'ї тих, хто порушив присягу і зрадив свою Батьківщину", і далі "...якщо такий начальник і частина червоноармійців, замість організації опору ворогові, здається йому в полон – знищувати їх у будь-які способи, а сім'ї позбавити державної підтримки і допомоги".

Порушувалася заборона, ухвалена міжнародними конвенціями, користуватися національним прапором, військовими знаками розрізнення і військовою формою супротивника: "В ходе борьбы с бандами коммунистические части особого назначения широко использовали такие тактические приемы, как... действия против бандитов под видом местного населения" (Кукель Е. М.). Така злочинна практика пізніше була поширена в Західній Україні в боротьбі комуністичних каральних органів з УПА. На початку 50-х років тільки на Рівненщину було відряджено 49 псевдобоївок УПА, які чинили звірства над місцевим населенням.

Порушувалася заборона змушувати громадян супротивної сторони брати участь у воєнних діях проти їхньої країни. Примусовий призов громадян УНР до Червоної армії восени 1922 р. і в наступні роки був незаконним. Червона армія була не українською національною армією, а російською і керувалася колишніми царськими офіцерами під наглядом комуністичних комісарів. СРСР не був українською державою, як не була українською і його керівна й спрямовуюча сила – Комуністична партія. Ніякого союзного договору повноважними представниками українського народу підписано не було. Українці не мали жодних правових зобов'язань перед Росією, в тому числі захищати її панівну комуністичну верхівку. Добровільна служба в Червоній армії була зрадою українського народу і його держави. Так само був незаконним призов у Червону армію українців Західної України в 1939 і 1944 рр.

СРСР порушував підписані ним Женевські конвенції 1949 р. під час бойових дій Червоної (Совєтської) армії проти УПА. На партизанів повністю поширюються положення Женевських конвенцій 1949 р. про поводження з військовополоненими, а також хворими і пораненими. Жодного з цих положень міжнародного права СРСР не дотримувався під час боротьби з українським Національно-визвольним рухом.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину геноциду українського народу.

На рахунку КПРС – голодомори 1921–1923 рр., 1932–1933 рр. та 1947 р., під час яких померло понад 10 млн українців, а також Чорнобильська трагедія.

Комуністична партія порушила Міжнародну конвенцію про ліквідацію всіх форм расової дискримінації, прийняту 21 грудня 1965 р. Генеральною Асамблеєю ООН. СРСР визнавав право на національно-визвольну боротьбу чорношкірих Африки, арабів Палестини, китайців і в'єтнамців, але відмовляв у такому ж праві індоєвропейцям – українцям.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину доведення до самогубства видатних політичних діячів України М. Міхновського, М. Хвильового, М. Скрипника.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину посягання на життя державних і громадських діячів України. Вона відповідальна за вбивства: Головного Отамана УНР Симона Петлюри; Глави Української Автокефальної Церкви В. Липківського; Вождя Організації Українських Націоналістів Є. Коновальця; Президента Карпатської України А. Волошина; Президента Української Головної Визвольної Ради К. Осьмака; Провідника ОУН С. Бандери; Головнокомандувача УПА Р. Шухевича, десятків тисяч інших представників української еліти.

Сестри Василіянки на засланні

Комуністична партія порушила міжнародні зобов'язання щодо заборони рабства.

СРСР був учасником Конвенції 1926 р. стосовно рабства, Конвенції 1930 р. стосовно примусової або обов'язкової праці. Також СРСР приєднався до Конвенції 1950 р. про боротьбу з торгівлею людьми та з експлуатацією проституції третіми особами. Названі конвенції СРСР порушив.

Внаслідок проведеної комуністами т. зв. колективізації десятки мільйонів українських селян насильницьки перетворено на рабів: позбавлено особистої свободи (паспорти видано лише на початку 60-х рр.), власних засобів виробництва (незаконно відібрано), за роботу нараховувалися "трудодні". Селян змушували відбувати військову службу в армії окупанта. Статус українських селян 30–60-х рр. XX ст. був аналогічним статусу державних рабів рабовласницької Спарти.

Комуністи перетворили на рабів і промислових робітників, прикріпивши їх до підприємств і встановивши жорсткий виробничий і дисциплінарний режим, особливо у передвоєнні і воєнні роки.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину порушення права міжнародних договорів.

13 листопада 1918 р. комуністичний Совнарком анулював Брест-Литовський мирний договір з Німеччиною, стаття VI якого зобов'язувала РСФСР "...негайно укласти мир з Українською Народною Республікою і визнати мирний договір між цією державою і державами Четвертного союзу. Територія України без зволікань очищується від російських військ і російської Червоної гвардії". Анулювання договорів міжнародним правом не припускається, вважається дією неправомірною. Дії Совнаркому слід розглядати як неправомірні і скеровані насамперед проти незалежної України.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину проти миру:

планування, підготовка, розв'язання або ведення агресивної війни, або війни з порушенням міжнародних договорів, угод, або запевнень, або участь в загальному плані, або змові, скерованих на здійснення будь-якої з названих дій.

Комуністична партія вчинила дії, які містять ознаки злочину проти людства

– вбивства, поневолення, заслання та інші жорстокості, здійснені щодо цивільного населення до або під час війни, або переслідування з політичних, расових чи релігійних мотивів.

Комуністична партія України завжди була територіальною організацією КПРС. Її статус у КПРС – це відносини частини і цілого: Компартія України входила до складу КПРС і дотримувалася її основоположних, програмних і статутних принципів (Статут КПУ прийнято 14.12.1990 року на XXVII з'їзді КПУ).

Таким чином, КПУ поділяє всю відповідальність за військові злочини та злочини проти людства, здійснені КПРС.

Комуністична партія України, яка була зареєстрована 05.10.1993 р. (Статут затверджено I з'їздом Компартії України 19.07.1993 р.), не лише не відмежувалася від злочинної діяльності КПРС, але й ствердила, що "вважає себе наступницею ідей і традицій Комуністичної партії України, яка діяла до заборони в серпні 1991 р.".

На XXXVI (об'єднаному) з'їзді Комуністичної партії України було визнано, що "всі права і повноваження Комуністичної партії України, утвореної 12 липня 1918 р. і зареєстрованої 22 липня 1991 р. (реєстраційне свідоцтво № 107), переходять до Комуністичної партії України, утвореної 19 червня 1993 р. і зареєстрованої 5 жовтня 1993 р. (реєстраційне свідоцтво № 505), яка віднині є єдиною офіційною правонаступницею Комуністичної партії України" (резолюція XXXVI (об'єднаного) з'їзду КПУ 26.05.2002 р.). Документами з'їзду визнано, що від I з'їзду КП(б)У в 1918 р. і до наших днів діяльність Комуністичної партії України не лише у фактичному, а й в юридичному сенсі є безперервною.

***

Наведене вище дає підстави вважати Комуністичну партію України злочинною організацією, яка здійснювала військові злочини та злочини проти людства, в тому числі геноцид, масові репресії та депортації, терор та політичні переслідування в Україні. Тому, керуючись частиною четвертою ст. 15, частиною першою ст. 17, частиною третьою ст. 34, частиною першою ст. 36, частиною першою ст. 37 Конституції України, діяльність цієї організації та ідеологія, яку вона сповідує, мають бути заборонені.

Дмитро ГРИЦАЙ

Жертви голодомору. 1933 рік.

„ПОДАРУНКИ" СТРАТЕГІЧНОГО ПАРТНЕРА

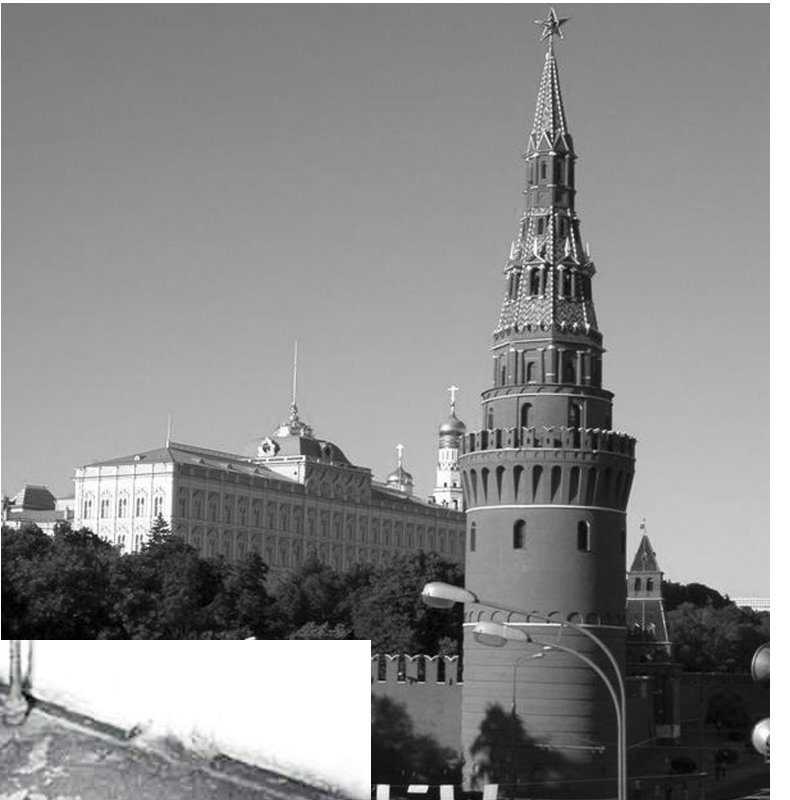

Хоч гасла на зразок „З нами Бог і Росія!" викликають майже в усіх іронічну посмішку, все ж орієнтація на не менш безглузду концепцію „стратегічного партнерства" між державами – одвічними антагоністами ще вводить в оману багатьох. Тим приємніше чути голос правди в листах наших читачів.

„Президент Грузії Михайло Саакашвілі розмовляє українською мовою. Бо він – друг України. А росіяни, які мешкають в Україні, не хочуть розмовляти нашою мовою, бо ненавидять наш народ...

На Кубані живе багато українців, але Росія закрила всі тамтешні українські школи, газети, журнали. З бібліотек повикидали книги українською мовою і спалили їх на майданах. Росіяни ненавидять Україну за те, що вона вирвалася з-під московського ярма", – так вважає **Іван Кассала** з міста Камінь-Каширського Волинської області.

"Після звільнення України від нацистської Німеччини (1944 р.) сюди приїхало багато росіян як спеціалістів виробництва. Їх призначали начальниками підприємств, директорами установ різних галузей народного господарства.

Микита Хрущов висилав українців на Схід цивілізовано, з музикою, за путівками "На освоение целинных земель", "На разработку нефтепромыслов". І на місця відправлених на Північ, Схід, в Азію українців приїжджали росіяни. Наприклад, у Львові (центр бандерівщини!) мешкає 800 тисяч громадян, з них росіян – 120 тисяч". Ці рядки з листа **Івана Сердюка** (м. Нікополь Дніпропетровської області) промовисто характеризують суть "споконвічної дружби" українців і росіян, яку досі завзято рекламують невтомні агенти Московщини.

А скільки борців за волю України загинуло в московських катівнях? Скільки простих сільських хлопців безславно й марно полягли під час війни тому, що їх, неозброєних і ненавчених, було кинуто під німецькі кулі. Відтоді пролетіли десятиліття, і сьогодні **Григорій Ільченко** з м. Першотравенська Дніпропетровської області з обуренням констатує: „Солдатів війни залишилися одиниці, зате вилізли на поверхню енкаведисти, кагебісти, кати з в'язниць та ГУЛАГів, вони тепер вирішують нашу долю... Їм щорічно збільшують пенсії, дають ліки та путівки в санаторії, безкоштовно ремонтують квартири. І нахабству їхньому немає меж. Якось принесла мені листоноша 50 гривень: „Это вам за то, что воевали". А моєму сусідові – 400 грн., бо він, бачте, «пройшов» Кавказ, депортуючи інгушів, осетинів, чеченців. А потім вивозив з Криму татарів, болгарів, вірменів. Після того ганявся за „лісовими хлопцями" в Литві. Що ж до України, то він любить розповідати учням про те, як він власноруч застрелив відомого бандерівського ватажка Олексу Гасина – „Лицаря".

"Брехня, лицемірство і насильство – ось та зброя, що її завжди використовувала і використовує Росія в боротьбі проти України. Хоч хто правив московитами – цар чи генсек, автократ чи демократ – стратегія північно-східного „партнера" щодо нашого народу залишається незмінною: „старший брат" не може не бути Каїном", – закінчує свій лист Г. Ільченко.

Як повідомляє нам харківська пенсіонерка **Тетяна Пивоварова**, в газеті „Вечерний Харьков" з'явилася стаття „Руки прочь от русских школ!». „Перечитуючи ту нахабну статтю, – пише Т. Пивоварова, – я подумала: а чого це в Україні досі стоїть питання з російськими школами? Бо ми були частиною Російської імперії? Польща і Фінляндія теж входили до її складу, але ж там російських шкіл немає. Позакривали російські школи у Прибалтиці, у кавказьких та середньоазіатських колишніх совєтських республіках". Кореспондентка вважає: „Національна освіта зручна і вигідна для держави, бо вона готує справжніх громадян". Але з цим не може змиритися „старший брат". Пригадую, як у „Комсомольской правде" з'явилася стаття, в якій перераховувалися пункти програми знищення незалежності України". Ясна річ, аналогічні програми розроблялися і для Польщі, і для Таджикистану. Чому ж тоді в одних країнах весь арсенал московських диверсій виявився безсилим зупинити переможну ходу народів до свободи, а в інших, в тому числі в Україні, московські програми успішно втілюються в життя?

Відповідь на це запитання знаходимо в листі члена проводу Тернопільської міської організації Конгресу Українських Націоналістів, співголови Тернопільського обласного страйкового комітету **Володимира Гораля**:

Недолю свою мій народ заслужив,
Адже він проклятих манкуртів зродив –
Людців без душі, без любові, без волі;
Було б тільки їсти і пити доволі, –
Якого він роду? – питання такого
Не існувало для бидла отого.

Манкуртська маса многолика. Є, так би мовити, манкурти-побутовики, про яких ужгородський художник **Іван Тегза** пише:

Багато ще й сьогодні громадян
За ліверкою очманіло плачуть,
А що приховані нагайка і наган
За дешевинкою, то цього і не бачать.

Є манкурти „ідейні": комуністи, прогресивні соціалісти, ще деякі „...істи", які продаються за ковбасу значно вищого ґатунку, ніж ліверка.

Харків'янин **Олександр Савчук** доводить, що „сумнівно звучить Кравчукова теза про те, що Віктор Ющенко розколов Україну. З цього приводу „ревнителю єдності" нашої держави не зашкодило б згадати, як під час президентської виборчої кампанії в Україні поширювалася карта нашої держави, на якій її територія була поділена на три сорти, що викликало гостру критику з боку Ющенка і його прихильників.

Василь Ненченко (Запоріжжя) пише, що він „протягом всього свого життя послідовно і наполегливо боровся за самостійну Українську державу, яка була б державою українців". Щоб успішніше боротися з кучмізмом, Василь Михайлович та його однодумці створили клуб „Відродження культури, мови і державності". Кучмівські посіпаки-чиновники клуб погромили, а його лідера незаконно оштрафували, залишивши пенсіонера без засобів до існування. „Нічого, – втішав себе Василь Михайлович, – ось переможе наша помаранчева революція, і тоді бандити сидітимуть в тюрмах!". Але ті ж самі бандити ще й досі засідають в державних адміністраціях, міліції, прокуратурі, гальмуючи, а то й роблячи неможливим утвердження ідеалів Великого Майдану.

Обурює Василя Ненченка й те, що понині, як за Кравчука та Кучми, державні чиновники їздять з візитами до Кремля, нібито для вирішення державної ваги справ, а насправді заради особистих і кланових оборудок і одержання від путінської команди „ценных указаний", приміром щодо нав'язування Україні двомовності, консервування більшовицького ставлення до героїв ОУН-УПА, без історичного подвигу яких не було б не тільки нашої незалежної держави, а й самого українського народу.

Харків'янка **Т. Земляна** надіслала до редакції публікацію, присвячену юному поету Олесю Степаненку з м. Деркачі, що під Харковом. Уже в 15 років цей справжній українець зрозумів те, чого політикикам-манкуртам не втілити до глибокої старості.

Спливли роки.
Село назвали містом,
Ім'я змінили на московський лад.
Чужі пісні горланять
під шампанське,
Став непотрібним і загинув сад.

Зреклися, вже
не носять вишиванок,
Не в моді стали мальви, паничі.
І, зради не простивши, полетіли,
І більш не повернулись деркачі.

Дехто сумнівався: чи ж може бути настільки високою національна свідомість такої ще молодої людини? Звичайно, може, якщо людина виростає і мужніє у справді українській родинній атмосфері, якщо її вчителями є Тарас Шевченко, Леся Українка, Василь Стус, Василь Симоненко. На жаль, Олесь Степаненко загинув... Але, як писала геніальна Леся Українка, на місце борця, що вибув з бойових рядів, стануть десятки нових і захистять Україну.

Василь ЗАЄЦЬ

КАЗКА ПРО ЧЕРВОНОГО БАРАНА

Коли землю захопив червоний диявол, все раптом мало стати червоним: і трава, і дерева, і звірі, і птахи. Лиш ворону дозволялося бути чорним. Скрізь літати і пильно стежити, аби все було кольору крові.

Тоді ж терміново перефарбовували отари овець. Зайшлі рогаті малярі з червоними квачами вербували місцевих нечестивих, відловлювали овечок та баранів і гвадзяли в червоний колір. І не дай, Боже, щоб хтось опирався чи заїкнувся, що не хоче бути червоним. Його або різали на місці, або ж відправляли у вічні мерзлоти. Чорний ворон слідкував, аби ніде не пробивалася ні біла, ні чорна волосинка.

Плинув час. Текли життєві ріки. Вівці вже й самі навчилися підфарбовуватися. Відростає волосинка – кваць червоним квачиком. Бо побачить ворон чорний, що ти зверху червоний, а знизу білий чи чорний, – горя не обминути.

Тоді ж один запопадливий Баран, чи то з переляку, чи то з надмірної вірності, почав пити червону фарбу. Аби й із середини бути червоним. Жлуктив її денно і нощно. Час від часу розглядав себе в дзеркалі, чи, бува, десь не пробивається якийсь інший відтінок. А коли трішки занедужав, здав до лабораторії аналізи, і йому сказали, що в нього все червоне, заспокоївся. Навіть пісні почав складати про щасливе червоне життя у «червоному раї»...

Та ось на землю зійшла Господня благодать. Червоний диявол канув у Лету. Ожила природа. Із небес пішли рясні життєдайні дощі. Змили усе брудне, підфарбоване, штучне. Світ став самим собою. Кожна рослинка, кожна тваринка, кожна пташка і кожна комашка набрали натурального вигляду...

Лише отой запопадливий Баран зостався червоним. Червоними очима дивився на світ. Червоною відростає вовна. На який горбок зіпнеться, блеє про «червоний рай»...

Усі зирять на нього, як на дивака. А він гоноровo киває червоними рогами:

– Я ніколи не перефарбовувався!..

А в горах відлуння: – ...перефарбовувався,... фарбовувався... Відлуння завжди відображає істину. Всі слухають оте блеяння, оте відлуння і співчутливо кивають головами:

– Або ж пам'ять ушкодило, або ж – совість...

Євген ДУДАР

З КИМ ПРИМИРЮВАТИСЯ?

На сході України ворожі сили тиражують антиукраїнські міфи, вигадані ще сталінською пропагандою. Особливо багато брехні вихлюпується на святі імена Героїв України – вояків УПА, де „бандьори" виступають як втілення зла, а злодії з НКВС – їхніми безневинними жертвами. При цьому злочини комуністичної партії в Україні чомусь замовчуються.

Між тим є й неупереджені, правдиві історичні розвідки. Приміром, у праці „Західноукраїнська трагедія" розповідається про нелюдські вбивства політичних в'язнів у тюрмах України на початку Другої світової війни. Дуже шкода, що ґрунтується вона лише на регіональному матеріалі. Але ж катування та мордування в'язнів чинилися на усій Україні – від Львова до Луганська. Розгалужена мережа ОУНівського підпілля діяла і на Донеччині, звідки патріоти-поборники незалежної держави пробивалися в Західну Україну та ставали до лав УПА.

Мої прадід та дід залишалися у роки війни у місті Маріуполі на Донеччині на окупованій німцями території і були безпосередніми свідками та учасниками подій, про які хочу розповісти.

Каральні органи НКВС працювали тоді „стахановськими" темпами. Як „політичного злочинця", „ворога народу" могли затримати будь-кого. Заарештовували за анекдот, за невдалий жарт у компанії „друзів", за те, що чув, але не доніс, за відмову публічно виступити в пресі або на мітингу і засудити вже заарештованих „ворогів".

Заарештовували інтелігенцію, священнослужителів, свідомих патріотів, членів сімей „ворогів народу", їхніх друзів, вибивали з них зізнання про організації підпільних груп, заарештовували просто для виконання та перевиконання плану з арештів та розстрілів (а були й такі плани! І їх стабільно перевиконували!).

Особливо страшною була доля українських істориків, – страждали вони, власне, за знання. Знищуючи істориків, у людей намагалися відібрати саму пам'ять, правду про свій народ та його минуле.

Коли німці зайняли Маріуполь, родичі заарештованих звернулися до німецького командування з проханням звільнити політв'язнів. Німці одразу погодилися, виділили солдатів, і всі вирушили до в'язниці. Дорогою до натовпу приєднувалися все нові й нові люди. Разом з усіма йшли і мої прадід та дід. Багато жінок стояли ще з ночі біля в'язниці, аби передати своїм дітям, чоловікам, батькам продукти або що-небудь з одягу. Коли виламали центральні двері і повибивали двері камер, над містом залунало страшне, нелюдське голосіння. Очам людей відкрилася жахлива картина: НКВСівці постріляли та покололи багнетами (заощаджували набої адже, щоб не було чути за межами тюрми) усіх своїх бранців, після чого втекли з міста продовжувати свою страшну „службу". Чоловіки і жінки, старі й ще підлітки – близько двох сотень людей – усі прийняли безневинно смерть і лежали у переповнених камерах.

Від розпуки матері качалися по землі, висмикуючи собі волосся. Здавалося, що вони збожеволіли. Одна жінка все ще благала передати її затриманим родичам їжу... Ніяка сила не могла розірвати обійми матері, котра тулила до себе свого вже мертвого сина... Якийсь чоловік голосно кричав: "Люди! Дивіться, люди! Майте очі, люди! Запам'ятовуйте, люди! Ось яке "щастя" приніс на нашу землю "старший брат"!"

Серед людей, які прийшли того дня до в'язниці, були й таємні комуністичні доносики, які градязі все запам'ятали. Після повернення Червоної армії того чоловіка заарештували одним із перших.

Через роки мій прадід – людина, яка пройшла кілька воєн (Першу світову, громадянську), розповідаючи про події того дня, згадуючи замордованих людей і збожеволілих матерів, не міг стримати сліз.

Тому й хочеться запитати нову владу: це що, з цими катами народу мають примирюватися Герої УПА?!

Микита КОСТЯНТИНЕНКО

Замордовані в тюрмі політв'язні. 1941 рік.

ПОВАЖАЙМО СЕБЕ!

Коли я вперше натрапив на біг-борд „З нами Бог і Росія!", подумав, що це мені примарилося, як у дурному сні. Але коли такі гасла побачив з декількох місцях нашого міста, а потім у новинах передали, що таке коїться в усій країні, стало зрозуміло – це чергова цинічна провокація і зрада українських національних інтересів. Нас звинувачують у шовінізмі та називають русофобами: „Национализм – это болезнь!" (за висловом „проффесора"). Але важко собі навіть уявити, щоб у тій омріяній панами костусєвими (що красуються на зазначених біг-бордах) Росії, наприклад, на Курильських островах, міг з'явитися плакат „З нами Бог та Японія!" Дозволить такий почин імператор Путін?!

Цікаво було послухати пояснення самого пана Костусєва. Риторика ображеного у кращих почуттях до сусідньої країни пана, просто „давила на сльозу". Ми, бач, забули, переконував пан Костусєв, як жили разом з Росією 350 років.

Ось тут і зазначений пан, і безліч до нього подібних, котрі працюють на сусідні держави всупереч національним інтересам України, дуже помиляються. Ми добре пам'ятаємо, як прожили всі ці роки! І передамо правду про це нашим онукам та правнукам! Про більшовицьку окупацію України, про голодомори та репресії, про „розстріляне відродження", коли у період з кінця 1920-х і до середини 30-х років з 259 українських письменників зникло 223 (17 було розстріляно, 8 – покінчили життя самогубством, 16 – пропали безвісти, 175 – згинули у таборах, 7 – померли), коли з 85 вчених-мовознавців ліквідували 62. Пам'ятаємо й про те, як декілька сотень українських кобзарів, що зібралися на свій з'їзд, були заарештовані й розстріляні.

Пам'ятаємо, що у 30-ті роки минулого століття було знищено майже 80 відсотків української інтелігенції. Мільйони українців безслідно зникли у концтаборах. Пам'ятаємо ми й війну з бандерівцями, котру вороги України ведуть і нині!

А ось зовсім свіжий приклад – події у Верховній Раді, коли знову не ухвалено рішення про визнання ОУН-УПА. А побиття ветеранів на Хрещатику...

Ми все пам'ятаємо... Але ми все ж таки, всупереч страшному геноциду і всіляким провокаціям, вижили й зберегли в серцях любов до своєї єдиної Батьківщини! Це означає, що з нами Бог! А стосовно Росії можна і треба будувати взаємні стосунки лише так: вимагати від неї як правонаступниці СРСР офіційних вибачень та компенсації за геноцид українського народу, виплати компенсацій усім репресованим або членам їхніх родин, причому в такому ж обсязі, як отримали її постраждалі від Голокосту. І всім нам нарешті треба зрозуміти: поважають лише тих, хто сам себе поважає. Лише так ми будемо мати політиків, які скажуть: „З нами Бог і Україна!"

Костянтин НІКІТЕНКО,
м. Донецьк.

ОСТРІВ КАТОРГИ І СМЕРТІ

Трагедія, що скосила інтелектуальний цвіт української нації, тремтячим зойком доноситься з Анзерського острова. Безлюдний, овіяний мороком, в історії України він постає Голгофою, на яку несла свій хрест українська інтелігенція. Дорога до нього стала мертвою відтоді, як було ліквідовано 1939 року СТОН (Соловецкую тюрьму особого назначения).

Зловісний символ

Власне, "українізація" Соловків починається ще від заслання туди Катериною II останнього кошового отамана Січі Запорозької Петра Калнишевського. Калнишевський просидів у ямі (пізніше у кам'яниці) 25 літ, у віці 110 років сліпим його випустили, але він не повернувся в Україну. Помер Калнишевський через два роки, похований на монастирському цвинтарі на Соловках. Відтоді Соловки стають для України зловісним символом. Найжорстокішим виявився час розгулу червоного терору.

Загал соловецьких каторжників у 1933–1937 рр. становили три групи. Учасники селянського заколоту 1929–1932 рр. – агрономи, вчителі, лікарі, письменники, поети, вчені, студенти – перша група. Друга – так звані "інонаціонали" – казанські й кримські татари. Ще – 325 „людоїдів", засуджених 1932–1933 рр. (75 – чоловіків, 250 – жінок).

В урочищі Сандормох (таємне місце масової страти в'язнів таборів і тюрем) під Медвеж'єгорським у Карелії політв'язнів соловецького етапу (1111 людей), четверту частину з яких становили українці або вихідці з України, піймав таки той розгул червоного терору. Серед каторжників були великі люди нашої Землі. Там, на Соловках, загубився слід Миколи Любченка, Олександра Шумського, Леся Курбаса, Миколи Куліша, Миколи Зерова, Марка Вороного, Мирослава Ірчана, сотень, тисяч, мільйонів... Тоталітарна система кинула за грати українську еліту, перед тим вичавлюючи зізнання, морально ґвалтуючи.

Виконавці...

Зам. начальника АХУ УНКВС ЛО капітан ДБ Матвєєв 16 жовтня 1937 був відряджений у Соловецьку в'язницю на розстріл ув'язнених. В'язнів готували до "від'їзду" на материк за списками. Відправляли так, щоб приречені не могли здогадатися про свою долю...

У Сандормосі Матвєєв і Алафер особисто розстріляли 1111 з 1116 людей (з п'яти нерозстріляних – один помер у тюремній лікарні, чотирьох розстріляли пізніше). Алафер, молодший лейтенант держбезпеки, розстрілював щодня від 180 до 265 осіб. З револьвера. У потилицю. В альбомі протоколів навпроти прізвищ у безкінечно довгих списках приречених зазначено – *расстрелять*. Перша страта відбулася вночі 27 жовтня, остання – 4 листопада. Останню групу (200 осіб) засудили 14 лютого 1938 року. Вважається, що в 30-ті роки в урочищі Сандормох знищено приблизно 9 тисяч людей.

Пам'ятаймо дні жовтнево-листопадових розстрілів 1937 року – кривавої розправи з українською інтелігенцією. У ці дні на жертовник своєї Батьківщини поклали життя найкращі сини і дочки України. Вклонімося відчайдушному Духові боротьби за ідеали нації.

Ярина МИХАЛЬОНОК,
студентка НаУКМА

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ

Дай, Боже, щастя, пане редакторе!

Довго не писав до Вас, бо гадав, що, раз не нема Кучми, то нема проблем, отже, нема про що писати. Навіть у телевізор знову почав дивитися. А в телевізорі – Костусєв. Привіз мощі московського святого до Києва, аби з ними на дальшу перспективу великий "Союз" воскресити, а на ближчу - з малим "Союзом" до Верховної Ради пробратися. Видно, в Антимонопольному комітеті вже все зробив, тепер треба, про всяк випадок, закріпити досягнуте депутатством. Мій праправнук, п'ятикласник, питається: А що таке мощі? Наша квартирантка-вчителька взяла словник і читає: "Мощі. Висохлі, муміфіковані рештки (інколи – окремі кістки) людини, що її церква вважає святою". Хлопець, самі знаєте, мале-дурне, знову питає: То святого на шматки порізали і кістки порозривали! А який шматок чи кістку до Києва привезли? І чому мощі Леніна не порозвозили по союзних республіках? Може, Союз не розвалився би, і тепер не треба було б розвозити святого? Запитує й запитує. Добре, що в хаті була вчителька, то я, ніби мені дуже треба, втік надвір, бо не знав, що відповісти. Кілька днів обминав і малого, і телевізор. Але якось увімкнув, а тут знову Костусєв! "С нами Бог и Россия!" – каже. Пів України цим гаслом пообліплював. Може, хоче з Божою поміччю побороти атеїстів - регресивних та прогресивних соціалістів і комуністів. А кого хоче побороти за допомогою Росії?

Костусєв, видко, знає, що краще, як кажуть французи, молитися Богові, ніж його святим. Тому привіз мощі, аби хохли молилися до святого, а сам бере вище - самого Бога у свою компанію мобілізував. Щодо Росії, то тут ясно: який Союз без Росії, а Росія без таких, як Костусєв, в Україні? А щодо Бога, то невідомо, чи справді Бог дав згоду бути в команді Костусєва. Я пам'ятаю таких, що вважали себе в одній компанії з Богом. Навіть на солдатській алюмінієвій пряжці мали напис "Gott mit uns" ("Бог з нами"). Але, напевно, не поспитали Бога, чи й Він так вважає, бо сумно для них усе скінчилося.

І Костусєв як керівник Антимонопольного комітету мав би знати, що монополія на Бога – річ вельми гріховна і карана (по-російськи "наказуєма").

Це ж не те, що незалежна ліберально-демократична Україна, в якій можна, будучи державним чиновником, не зважати на закони держави, навіть на її Конституцію, і, замість сумлінного виконання своїх обов'язків, провадити політичну саморекламу сумнівними засобами.

Але що, пане редакторе, я маю сказати малому? Бо він, як реп'ях від собачого хвоста, не відчепиться від мене, доки не дізнається, що то за мощі і чому саме тепер, і чому саме Костусєв привіз в Україну. Може, це духовні інвестиції? Тоді, на які дивіденди і від кого розраховує цей "союзник" України? Невже не тільки від Росії, а й від самого Бога?

З пошануванням,
Гринь ВОЛОХАТИЙ

9 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПИСЕМНОСТІ ТА МОВИ

А ВСЕ-ТАКИ, ДОКИ?!

В Україні за часів Козацької держави російської мови не було. Тільки після зухвалих порушень угод Переяславської ради Росія, хижацьки загарбавши Україну, з метою русифікації почала заселяти українські землі росіянами. Багато їх завезено на Кубань, Київщину, Чернігівщину, Миколаївщину, Одещину...

Особливо посилився процес заселення України росіянами після сталінського голодомору (1933 р.), від якого вимерли цілі села. Цілеспрямоване переселення росіян у Західну Україну було здійснене після Другої світової війни, коли значну кількість українців вивезли у Сибір.

Росіяни охоче їхали в Україну. При переїзді вони одержували грошову допомогу, їм надавалися найкращі квартири, їх призначали на керівні посади з високими зарплатами, виділяли земельні ділянки, позаконкурсні місця у ВНЗ.

При цьому українська мова викорінювалася не тільки численними наказами, а й знущаннями з дітей у школах. Учителі-росіяни жорстоко карали учнів за кожне українське слово.

Тепер, коли існує Українська держава, у школах з українською мовою навчання і навіть в українських школах ситуація погіршилася. Російськомовні учні на уроках безкарно розмовляють російською і мають підтримку російськомовних учителів. Вони нахабно насміхаються з української мови та культури, поводяться як потенційні російські шовіністи. Учителів, які наполягають на потребі послуговуватися державною мовою, керівники деяких шкіл часто звільняють з роботи. Приміром, в середній художній школі ім. Шевченка у 1999 р. директор звільнила учителя української мови за наполягання вести педради українською! Учитель подав до суду, але український(!) суд не бажає справедливо розібратися, оскільки він також проросійський. Якщо хтось наполегливо розмовляє українською, з нього глузують, ігнорують та чіпляють прізвиська. Така атмосфера в школах русифікує дітей, а в учнях-українцях культивується принизливе почуття меншовартості!

Російськомовні вчителі змушують батьків учнів підписувати заяви на включення російської мови до навчальної програми, що, по суті, є антидержавною діяльністю. За це треба судити!

Якщо ми українську мову не захистимо, не поставимо на чільне місце в державі, то незабаром приїде до нас новий Лужков і скаже: "Так это все россияне".

Чому керівництво держави не вживає відповідних заходів для розвитку і збереження української мови? Наші діти обов'язково повинні навчатися рідної мови і з гордістю послуговуватися нею.

В Українській державі українські школи мають бути найкращими, а педагогічний колектив – національно свідомим, щоб виховувати в учнях почуття гідності, впевненості, незалежності. Школи для дітей представників національних меншин, у тому числі російськомовні, слід перевести в категорію приватних, які матеріально підтримувалися б державами, з яких походить нацменшина.

Така ж ситуація і в дитячих садках. Малюки приходять додому і несвідомо починають розмовляти російською, бо вихователі здебільшого російськомовні й любові до рідної мови в дітях не виховують.

Держава повинна подбати, щоб у кожному мікрорайоні столиці України був україномовний дитячий садок. Такі заклади повинні фінансуватися державою. У них мають бути створені найкращі умови для навчання і виховання, щоб виховувалися діти, горді за своє походження, без комплексу меншовартості.

У вищих навчальних закладах також переважає російська мова. Багато викладачів принципово не хочуть викладати свій предмет українською мовою, читають лекції російською, мотивуючи це тим, що не знають української термінології. Схаменіться, зрусифіковані українці, хто ж, як не ви, обіймаючи такі високі посади, повинен працювати над українською термінологією. Ви через свою байдужість та лінь продаєте український народ. Ви стаєте прислужниками Росії, в її мовній війні проти України.

Всевишній дав нам українську мову! Рідна мова – найцінніший дар і нашим святим обов'язком є захистити цей скарб і передати його нащадкам.

Катерина ЗАХАРЧЕНКО, м. Київ

ОЛЕКСА ГІРНИК СПАЛИВ СЕБЕ ЗА УКРАЇНУ

21 січня 1978 року до могили Тараса Шевченка в Каневі піднявся чоловік, що приїхав з м. Калуша Івано-Франківської області. Коли стемніло, він розкидав по схилах Чернечої гори тисячу листівок, на яких його рукою було написано: "Протест проти русифікації українського народу". І підпис: "На знак протесту спалився Олекса Гірник з Калуша".

Після цього він облив себе гасом і підніс до грудей запальничку.

Олекса Гірник ішов до такого вчинку все своє життя. Одинадцять років пробув він в ув'язненні. Не хотів потрапити до концтабору в черговий раз, але водночас совість кликала до боротьби.

У житті він часто говорив: "Хочу вмерти за Україну". І він за неї вмер. Його самоспалення – це форма боротьби. Своєю смертю він протестував проти поневолення України Російською імперією та прагнув привернути увагу людей до жахливих наслідків московської політики зросійщення України.

На місці загибелі Олекси Гірника росте кущ калини, посаджений працівниками Шевченківського заповідника. Гірникова калина ніби нагадує всім патріотам України про їхній святий обов'язок берегти нашу Незалежність та активно боротися за українське національне відродження. Калина просить українських патріотів допомогти українській мові розправити перебиті крила, аби злетіла вона в синє українське небо.

Юрій ГНАТКЕВИЧ

Ось вони – в оригіналі – жагучі й правдиві слова Олекси Гірника – людини, яка спалила себе заради України. Хай кожен з нас прочитає їх та відчує себе – назавжди – Українцем в Україні.

„Протест проти російської окупації на Україні! Протест проти русифікації українського народу! Хай живе Самостійна Соборна Українська держава! Радянська та не російська держава. Україна для українців!

З приводу 60-річчя проголошення самостійної України Центральною Радою 22 січня 1918 р. – 22 січня 1978 р. на знак протесту спалився Гірник Олекса з Калуша.

Тільки в цей спосіб можна протестувати в Радянському Союзі!

Панівна мова витискає п'ятно на поневоленій мові. Тільки незалежна держава є запорукою збереження нації та її мови.

Ми навіч бачимо, як сильніша, пануюча нація поглочує й нищить другі нації, а це робиться під гаслом братства комунізму-русофільства.

Багато українців не говорять по-українськи, чи то бояться або заради праці – того животіння. Мішаються в подружжі. Росіяни перетягають їх на своє і так пропадає нарід. Навіть ті, які пишуть по-українськи, то говорять по-російськи.

Словом, російська нація як пануюча й сильніша нищить другі народи й то з любові й дружби до них.

І знов звертаюсь до Шевченка, до його науки, до його жемчужини: „І мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнєє посланіє". Там все знайдеш і до тепрішнього застосуєш.

Учітесь, читайте,
І чужому научайтесь.
Й свого не цурайтесь.

На жаль, так не є, а хто вірить русскому, що все маєш, чого хочеш, то нехай пропадає.

Вже Скрипник повірив і наложив головою й інші.

Слово рідне, скарбе мій,
І в мертвотних напастях рутини
Ти мій єдиний
Ти мій цілющий
Душі підбитої напій (Черкасенко)

А тепер поглянемо на Україну, на її міста. Все по-російськи. От у Харкові, в Донбасі навіть шкіл українських нема. Нема ніби закона Валуєва, а Росія далі послідовно нищить Україну – русифікує її.

А вже про статистику, то нікому не показують і не вчать. Дайте нам жити так, як поляки, чехи живуть чи другі слов'янські народи. Дайте нам жити й творити по своїй владарній волі й величній ідеї свої права, свої закони.

Не губіть, не вбивайте меншого брата, як ви називаєте!"

Календар українського націоналіста

9 листопада 1918 р. – створено перший уряд ЗУНР – Державний Секретаріат.

9 листопада 1949 р. – загинув Степан Хрін, командир відтинку УПА "Маківка".

10 листопада 1709 р. – москалі зруйнували гетьманську столицю Батурин.

13 листопада. 1918 р. – у Львові Українська національна рада ухвалила тимчасовий Основний закон, згідно з яким новоутворена Українська держава отримала назву Західноукраїнська Народна Республіка – ЗУНР.

12 листопада 1929 р. – народився Зеновій Красівський, крайовий провідник ОУН, поет, політв'язень.

14 листопада 1918 р. – у Києві засновано Українську Академію Наук.

14 листопада 1925 р. – у Чехії постала Ліга українських націоналістів.

Київська міська організація та референтура з питань українознавства Конгресу Українських Націоналістів запрошують усіх киян та гостей столиці на святкування Дня української писемності та мови, що відбудеться 9 листопада у парку ім. Т. Шевченка біля пам'ятника Кобзарю за участю українських письменників, мовознавців, молодіжних, громадських та політичних організацій .

Початок свята о 13.30.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Заступник головного редактора Микола Сергійчук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення № 3832

Наклад 120 000 примірників

Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 45-09-60
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 23-32-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(067) 458-90-60
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18
Херсон	Петренко Володимир	(0535) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Передавайте часопис "Нація і держава" з хати до хати, з рук у руки!